DE SCHRIJFSTER

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien zwijgen
Het vijfde meisje
Vergeef me
De kustmoorden (met James Patterson)
De beller op lijn vier
Oorverdovend (met James Patterson)
Augustus
Jeugdzonde (met James Patterson)
Dracul (met Dacre Stoker)
Het spel
Doodsvonnis (met James Patterson)
Wat ik op zolder bewaar
De schrijfster (met James Patterson)
De rode deur

boekerij.nl

J.D. Barker & James Patterson

DE SCHRIJFSTER

Een einde om nooit te vergeten

Vertaald door Martin Jansen in de Wal

BOEKERIJ

Eerste druk 2025
Tweede druk 2027

ISBN 978-90-492-1452-4
ISBN 978-94-023-2745-8 (e-book)
ISBN 978-90-5286-947-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Writer*
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by James Patterson
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

TOEN

1

Logboek 18-10-2018 18.58 uur EDT
Transcriptie geluidsopname

Rechercheur Declan Shaw: Maggie Marshall?

Onbekende stem: Ja. Veertien jaar oud. Ze zat op het Barrett's Academy. Ze…

Shaw: Ik weet wie ze is. We hebben allemaal naar haar uitgekeken sinds het AMBER Alert is uitgegaan. Transcriber, voor het rapport: Maggie Marshall is tweeënhalve dag geleden door haar moeder als vermist opgegeven. Is het laatst gezien toen ze de school verliet maar is nooit thuisgekomen. Het is in het nieuws geweest. De hele stad kijkt naar haar uit. Is ze aangerand of is het lichaam daar neergelegd?

Onbekende stem: Nee. Ze is daar gevonden zoals staat beschreven.

Shaw: Door een stel elektriciens?

Onbekende stem: Ja.

Shaw: Waar zijn die nu?

Onbekende stem: We houden ze nog vast in Eighty-Sixth Street.

Shaw: Bureau Central Park?

Onbekende stem: Ja.

Shaw: Oké, geef me even tijd om na te denken. [Schraapt zijn keel] Het heeft de afgelopen drie dagen 's avonds geregend. Ze ligt daar in de modder, ongeveer dertig centimeter van de noordoostelijke buitenmuur van Blockhouse in Central Park. Het lichaam is al flink opgezwollen en verkleurd door de weersinvloeden. Ze heeft hetzelfde schouderlange bruine haar als op de foto die we openbaar hebben gemaakt. Zijn jullie er zeker van dat ze het is?

Onbekende stem: We hebben haar rugzak in de bosjes bij de plaats delict gevonden. Haar leerlingenkaart zit erin en haar naam staat in enkele van haar schoolboeken geschreven. Ze is het.

Shaw: De patholoog zal uiteindelijk de identificatie bevestigen. Maar het is zeer waarschijnlijk dat het hier om Maggie Marshall gaat. Afgezien van haar linkersok is ze naakt vanaf het middel. Ik heb haar jeans, de andere sok en haar schoenen in beeld; die zijn op amper anderhalve meter afstand van het lichaam op de grond gegooid. De linkersok heeft ze nog aan. Haar onderbroekje zit om de enkel van haar linkervoet gedraaid. De bodem direct rondom het lichaam bevat talloze voetsporen. Hoewel er in sommige afdrukken water staat, of misschien juist daardoor, zie ik diepe afdrukken direct naast het lichaam, die erop wijzen dat hij over haar heen gebogen heeft gestaan. Andere afdrukken, ongeveer tien tot vijftien centimeter breed, zijn aan weerzijden van het lichaam en tussen haar benen zichtbaar. Zo te zien zijn die afkomstig van de knieën van de dader. En er zijn sporen die wijzen op een worsteling: diepere geulen van weggetrapte modder, en op haar handen en voeten, bijna alsof… alsof ze heeft geprobeerd zich gravend onder hem uit te werken.

[Het blijft twaalf seconden stil]

Shaw: Ik zie duidelijke bloeduitstortingen rondom de hals die wijzen op verwurging met één hand, de rechter, zo groot als mijn eigen hand. De afdruk van de duim zit ongeveer vier centimeter links van het tongbeen en afdrukken van de vier vingers rechts ervan. Hij heeft alleen zijn rechterhand gebruikt. Een grotere bloeduitstorting is zichtbaar direct boven de navel, wat de indruk wekt dat hij haar met zijn knie tegen de grond heeft gedrukt. Verder zijn er bloeduitstortingen zichtbaar aan de binnenkant van haar beide polsen. Als hij haar met zijn rechterhand heeft gewurgd, ziet het ernaar uit dat hij haar beide handen met zijn linkerhand boven haar hoofd in bedwang heeft gehouden. Aan de vele sporen in de natte grond is duidelijk te zien dat ze zich heeft verzet, maar ze heeft geen schijn van kans gehad. De beide ogen zijn bloeddoorlopen. Gesprongen adertjes in het rechteroog wijzen op verwurging. Dit is een afgelegen plek, maar hoe is het in hemelsnaam mogelijk dat niemand haar heeft horen gillen? Ze moet haar longen uit haar lijf hebben geschreeuwd. [Maakt een snuivend geluid] Als ik haar handen van dichtbij bekijk, zie ik modder onder de vingernagels, van het graven in de natte grond. Het is mogelijk dat ze haar belager heeft gekrabd, maar of we die sporen van de modder kunnen scheiden kan een probleem worden. We hebben massa's voetafdrukken. We zullen de afdrukken elimineren van degenen die het eerst op de plaats delict zijn aangekomen en de elektriciens die haar hebben gevonden, en misschien hebben we geluk.

[Negen seconden stilte]

Shaw: Waar is die rugzak?

Onbekende stem: Hier.

[Geschuifel van voeten]

Shaw: Transcriber, noteer voor het rapport dat er in de flap van de rugzak een leerlingenkaart van het Barrett's Academy op naam van Margaret Marshall zit. Drie schoolboeken, een

huiswerkopdracht rekenen en een paperback van Louisa May Alcott met de titel *Onder moeders vleugels*. De bibliotheekkaart, die ze op bladzijde zevenennegentig als bladwijzer heeft gebruikt, staat ook op naam van Margaret Marshall.

Onbekende stem: Rechercheur, dit moet je zien!

[Geschuifel van voeten gevolgd door achttien seconden stilte]

Shaw: [Verheft zijn stem en dempt die tegelijkertijd] Hé, maak hier eerst een paar foto's van voordat we het aanraken. Van dichtbij en van een afstand, om een deel van de omgeving vast te leggen. Ook met de voetafdrukken eromheen erbij… [Onverstaanbaar, daarna mompelend] Verdomde regen. We hebben een Citizen-horloge. Oud. Crèmekleurige wijzerplaat met een ring en een tachymeter. Bruinleren bandje met gestikte randen. Zo te zien is de pin van de sluiting afgebroken. Moet van de pols van de eigenaar zijn gegleden. Het heeft een ouderwets opwindmechanisme en het loopt nog, wat inhoudt dat de eigenaar het kortgeleden heeft verloren. De voetafdrukken hier lijken overeen te komen met die rondom Maggies lichaam. Maar ze zijn verser. Gezien de regen schat ik ze op minder dan vierentwintig uur oud.

Onbekende stem: Denk je dat onze man is teruggekomen?

Shaw: Misschien, om haar te verplaatsen of voor iets anders. Misschien wilde hij haar gewoon nog een keer zien. Dat doen ze vaker. Op grond van de voetafdrukken denk ik dat hij hier heeft gestaan en… Ah, daar is het. Een sigarettenpeuk. Doe die peuk in een plastic zakje.

Onbekende stem: Heeft die schoft hier een sigaret staan roken?

Shaw: Daar lijkt het op. Het horloge heeft een inscriptie op de achterkant. *Lucky* staat erop.

Tweede onbekende stem: Dan denk ik dat ik weet van wie het is.

Shaw: Is dat zo?

Tweede onbekende stem: Ik ben Robert Morter, hoofd van de onderhoudsdienst.

Shaw: Herken je het horloge?

Morter: Het horloge niet, maar de naam, Lucky, wel. Een van de terreinknechten hier wordt Lucky genoemd.

[Einde opname]

/MG/GTS

NU

2

Declan Shaw was een goed politieman.

Ís een goed politieman, verbetert hij zichzelf.

Want tot het moment dat hij daadwerkelijk springt, maakt hij nog deel uit van de tegenwoordige tijd. En daar gaat het om, nietwaar? Iedereen kan op een verlaten metrostation aan de uiterste rand van het perron gaan staan wachten tot de eerstvolgende metro langs komt denderen. Maar hoeveel van deze mensen hebben het lef om zich op het cruciale moment echt van het perron voor de metro te werpen? Dat is nog niet zo eenvoudig. Spring je te vroeg, dan kom je onder de trein terecht. Spring je te laat, dan word je door de zijkant van de metrotrein terug op het perron geworpen. Waar het om gaat is dat je je in de lucht bevindt voor je ontmoeting met de plaatstalen neus van de metro. Je voelt geen pijn; het licht gaat gewoon uit.

Het metrostation aan Eighty-First Street is het geheimpje waarvan alleen de harde kern van het korps op de hoogte is. Het bevindt zich recht onder het Natuurhistorisch Museum op de A-, B- en C-lijnen, en als het museum 's avonds zijn deuren sluit, verandert het in een spookstad. En in een geliefde plek voor zelfmoordenaars. Er stoppen maar heel weinig metro's. De meeste razen er op volle snelheid doorheen, want ook de machinisten weten van de populariteit van het station, en als er iemand voor je metro springt, wat in station Eighty-First regelmatig gebeurt, wil je het maar liever zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Een vaag gerommel in de tunnel kondigt de komst van de eerstvolgende metro aan, over ongeveer een minuut.

'Doe het, lafaard. Vergiet je bloed over de mooie witte lak van de metro.' Declans stem klinkt hem vreemd in de oren en zodra hij de woorden heeft

gezegd, voelt hij zich opgelaten, alsof in zichzelf praten wel het vreemdste is wat hij op een moment als dit kan doen, alsof dát de reden is dat alle denkbeeldige omstanders bezorgd zijn kant op kijken en naar hem wijzen.

Zijn hand bloedt. Niks ernstigs, een snee, of een diepe schram. Maar die bloedt genoeg om de ijzeren pijp boven zijn hoofd rood te kleuren. De pijp die hij al bijna een uur vasthoudt. Die hij niet heeft losgelaten terwijl hij centimeter voor centimeter naar de rand van het perron is geschuifeld en pas bleef staan toen de voorste helften van zijn schoenen over de rand heen staken.

Declan berekent de hoek.

Hij test zijn evenwicht.

Spant zijn beenspieren.

Ontspant ze.

Spant ze weer aan.

Ademt de bedompte lucht in en proeft een vieze smaak als hij slikt.

Het gerommel van de metro neemt in volume toe.

In de veertien jaar dat Declan bij de NYPD heeft gewerkt, heeft hij vier smerissen gekend die exact op deze plek een eind aan hun leven hebben gemaakt. Die zich waarschijnlijk aan dezelfde verdomde gietijzeren pijp hebben vastgehouden. Er zit geen plaquette of herdenkingsfoto op de muur, maar als hij zijn ogen dichtdoet, voelt hij dat ze hier bij hem staan. Hij hoort hoe ze binnensmonds de seconden aftellen totdat de metro uit de tunnel komt schieten. Hij voelt hun handen op zijn lichaam, om hem een duwtje in de juiste richting te geven. Om hem aan te moedigen.

Zo moeilijk is het niet, mompelt de ene. We helpen je wel.

Buig iets door je knieën, zegt de andere. Dan kun je je beter afzetten.

Maar wat hem echt raakt is wat de derde zegt. Het raakt hem als een stomp in zijn maag, want het zouden de woorden van zijn vader kunnen zijn.

Ik hoop dat je het zeker weet. Want vanaf nu is er geen weg meer terug.

'Er is ook geen weg terug van wat ik heb gedaan,' antwoordt hij hardop. Zijn stem blijft zachtjes tussen de tegelmuren echoën.

Het gerommel van de metro neemt toe in volume. De gietijzeren pijp, de betonnen vloer, de bedompte lucht… alles begint erdoor te vibreren.

Nog twintig seconden, hooguit.

Declan herinnert zich heel weinig van zijn vader. Hij was pas zeven toen zijn vader omkwam bij een ongeluk op een bouwplaats in Forty-First Street, waar hij aan het werk was. Een ongeluk dat niet gebeurd zou zijn als hun voorman hem en zijn maten geen overuren had laten draaien, om te

voldoen aan een bespottelijke deadline waaraan achteraf niemand ook maar enige aandacht had besteed. Zijn vader had zijn voet verkeerd neergezet… dat was wat ze hem en zijn moeder hadden verteld. Zou hij ook uitgegleden zijn als hij níét vijftien uur aan één stuk had gewerkt? Nee, zijn vader niet. Absoluut uitgesloten. Declan kan zich zijn vaders gezicht nauwelijks voor de geest halen, maar zijn stem… De stem van zijn vader, met die zware Ierse tongval, die klinkt hem nog net zo duidelijk in de oren als toen hij jong was.

Je loopt niet weg voor problemen, knul. Je grijpt ze bij de strot en handelt ze verdomme af.

'Pa, je begrijpt het niet.'

Een bloeddruppel glijdt van Declans hand en komt op zijn wang terecht. Als hij hem wegveegt met zijn andere hand, ziet hij de kleine tatoeage tussen zijn duim en wijsvinger: MM.

Soms graaf je een gat zo diep dat je er niet meer uit kunt kruipen.

Hij ziet het eerste licht in de opening van de tunnel.

De metro is bijna bij de bocht.

Nog tien seconden.

Alle spieren in Declans lichaam spannen zich aan. Zijn vingertoppen tintelen. Elk geluid, elke geur en elke kleur wordt versterkt.

Zeven seconden.

Als de metro de bocht om komt, heeft hij zo'n snelheid dat het een wonder is dat hij er niet uit vliegt, maar toch gebeurt dat niet. De vonken spatten van de wielen en de rails. Hij hoort het schrille gekrijs van metaal op metaal. Dan ziet Declan het gezicht van de machinist achter de ruit, een fractie van een seconde later ziet de machinist hém en heel even kijken ze elkaar aan. Declan dwingt zichzelf de man met een harde, stoïcijnse, vastbesloten blik aan te kijken, maar in werkelijkheid kan hij zijn doodsangst net zomin verbergen als de machinist dat kan.

Drie seconden.

Alles om hem heen vertraagt.

De hand van de machinist gaat naar de noodrem. Zijn vingers krommen zich eromheen, maar hij trekt er niet aan. Ze weten allebei dat het daar te laat voor is.

Twee seconden.

Declan knijpt zijn ogen dicht.

'Het spijt me, papa.'

Eén seconde.

3

Declans telefoon zoemt.

In de korte tijd die het zijn hersenen kost om te registreren wat er gebeurt, stuift de metro met een duizelingwekkende snelheid voorbij, gevolgd door een slipstream zo sterk dat hij bijna van het perron wordt gezogen. Het is dat hij de gietijzeren pijp stevig vastheeft, anders zou hij misschien tegen de zijkant van het treinstel zijn geworpen en niet, zoals de bedoeling was, tegen de neus ervan. En het is dat besef, dat een milliseconde later in hem opkomt, dat hem ertoe brengt om de gietijzeren pijp los te laten, zich achterover te laten vallen en met zijn rug tegen een van de steunpilaren op het perron terecht te komen.

De metro is al voorbijgereden.

Het geluid neemt in volume af.

Drijfnat van het zweet zuigt Declan lucht in zijn longen. Elke vezel in zijn lichaam schreeuwt het uit van woede. Heel zijn lichaam protesteert. Het is niet de eerste keer dat hij vanavond heeft geprobeerd voor een metro te springen. Het is de vierde al, en hij weet dat de eerstvolgende metro over zeven minuten wordt verwacht. Hij moet zichzelf tot de orde roepen en het nu goed doen. Want Declan heeft misschien zijn zwakheden, maar opgeven is daar niet een van.

Zijn telefoon zoemt en trilt weer in zijn broekzak. Hij haalt het toestel eruit en kijkt op het schermpje. Het is zijn partner: Jarod Cordova.

Declan weigert het gesprek.

Met zijn zestig jaar is Cordova vierentwintig jaar ouder dan Declan en zit hij nog maar drie jaar van zijn pensioen af. Terwijl de meeste politiemensen het dan rustiger aan gaan doen om hun laatste jaren uit te zingen,

lijkt Cordova het naderende einde van zijn loopbaan juist als een soort persoonlijke uitdaging te zien en wil hij nog zo veel mogelijk zaken afronden voordat ze hem het imitatiegouden Apple-horloge om zijn pols gespen en hem een enkeltje naar Boca Raton geven. Hij schijnt hun huidige werklast niet genoeg te vinden, dus heeft hij er een gewoonte van gemaakt om dossiers van cold cases mee naar huis te nemen en er in zijn vrije tijd aan te werken. Dit soort telefoontjes, 's avonds laat, betekenen meestal dat hij aan zijn keukentafel zit, tot aan zijn ellebogen in de stapels vergeelde papieren en hij Declan belt om iets met hem te bespreken.

Nee.

Vanavond niet.

Declan heeft vanavond andere dingen te doen.

Hij slaat het stof van zijn jeans als zijn telefoon weer zoemt. Het is een WhatsAppbericht.

NEEM DIE TELEFOON OP, IDIOOT!

Als het toestel daarna weer zoemt, overweegt hij het tegen de tegelmuur aan gruzelementen te smijten, maar besluit dat toch niet te doen. Soms is het beter om de pleister er in één ruk af te trekken. Hij zet het toestel aan en tikt op het groene hoorntje. 'Hoor eens, man, ik ben met iets bezig. Kan het niet wachten?'

'Waar ben je?' vraagt Cordova's krakende stem.

'Bezig.'

'Wáár ben je bezig? In de buurt van de Upper West Side?'

Declan kijkt om zich heen in het verlaten metrostation. Naar het stof en het vuil. Naar de strepen op de grond, achtergelaten door zijn eigen schoenen en handen. Aan de muur tegenover hem hangt een grote poster: de aankondiging van een tentoonstelling over haaien, die de volgende maand in het museum zal worden gehouden. Hij schrikt van die woorden: de volgende maand.

Hij slikt.

'Declan, ben je er nog?'

'Ja, sorry.'

'We hebben een melding. Klinkt als een insluiping die uit de hand is gelopen.'

De klok aan het uiteinde van het perron vertelt hem dat het 21.52 uur is. 'Dat is dan het probleem van iemand anders.'

'We hebben ten minste één dode en er is geschoten op de agenten die het eerst ter plekke waren. Jouw naam werd genoemd.'

'Hoezo "genoemd"?'

'Ik ken de details niet, maar de inspecteur wil dat wij ernaartoe gaan. Hoe snel kun je op Central Park West 211 zijn? Het Beresford?'

Nog vier minuten tot de volgende metro.

Hij hoeft dit niet te doen.

Wat hij moet doen is teruglopen naar de rand van het perron en tot tweehonderd tellen, en verder helemaal niks.

'Moet ik een auto sturen om je op te halen?' vraagt Cordova.

Ergers achter Declan giechelt een vrouw; het geluid weerkaatst tussen de betegelde muren. Even later ziet hij twee jongeren, begin twintig, de trap vanaf straatniveau af komen. Een aantrekkelijk meisje in een kort zwart jurkje, dat zich laat ondersteunen door een jonge man gekleed in een jasje en jeans, en met Birkenstocks aan zijn voeten. Allebei behoorlijk aangeschoten en waarschijnlijk op zoek naar een beetje privacy. Blijkbaar zijn ze er geen van beiden blij mee als ze hem midden op het perron zien staan, want ze draaien zich om en lopen de trap weer op.

Het leven gaat door.

Declan slaakt een diepe zucht en kijkt naar de roze snee in zijn hand. Die ziet er akelig uit, maar het bloeden is in elk geval gestopt. 'Ik ben in het park. Ik kan er binnen een paar minuten zijn.'

'Neem de ingang aan Central Park West. Je moet bij de topappartementen zijn. Ik wacht je daar op. Tot zo.'

4

Tegen de tijd dat Declan de trap naar Eighty-First is opgelopen, is het aangeschoten stel uit het zicht verdwenen en beeft hij niet langer. Maar de onrust zit nog wel in zijn lijf. Die borrelt dicht onder zijn huid en lijkt op zoek naar een uitweg. Pas als hij het Beresford ziet, kan hij zich weer concentreren en is hij er met zijn hoofd weer bij.

Op minder dan een huizenblok afstand steekt het tweeëntwintig verdiepingen tellende Beresford hoog en eerbiedwaardig de lucht in, als een verwijzing naar het New York van vroeger. Gebouwd in 1929 in renaissancestijl is het een van de meest prestigieuze en luxueuze appartementengebouwen van de stad. De kalkstenen buitenwanden zijn versierd met waterspuwers, draken en bloemmotieven, van de enorme toegangsdeuren op straatniveau tot aan de drie torens bovenaan. Het ziet eruit als een hedendaagse versie van een kasteel. Alles aan het gebouw schreeuwt 'Geld!'.

Jij zult daar nooit wonen, had zijn vader tegen hem gezegd, ongeveer een jaar voordat hij stierf. Ze zaten in de bus en waren vanaf de Ierse markt op Coney Island op weg naar huis. Zijn moeder, naast hem, was in slaap gevallen. Het was een van de weinige keren geweest dat ze met z'n drieën hun piepkleine huis hadden verlaten om ergens naartoe te gaan. Als jij daar ooit naar binnen gaat, vervolgde zijn vader, zal het zijn om de shit van de bewoners op te ruimen. Onthoud dat goed, want dat soort mensen denkt dat hun shit niet stinkt. Dat jij het een voorrecht vindt om het voor ze op te ruimen. Als werk is daar niks mis mee, maar laat ze vooral niet denken dat ze beter zijn dan jij, want dan denken ze dat ze macht over je hebben.

De portier bij de ingang aan Central Park West merkt Declan al op als hij komt aanlopen en als hij de penning aan zijn riem ziet, heeft hij de grote voordeur al geopend voordat Declan onder de luifel door loopt. 'Weet je waar je moet zijn?'

'Boven.' Declan loopt hem voorbij, doorkruist de lobby en drukt op de knop van de lift als zijn telefoon weer begint te zoemen. Het is deze keer niet zijn partner.

'Assistent-openbaar aanklager Carmen Saffi,' zegt Declan. 'Wat kan ik voor je doen?'

'Je reageert op de melding van het incident in het Beresford, klopt dat?'

Hoe is ze dat zo snel te weten gekomen? 'Ik kom net binnen. Ben op weg naar boven.'

'Is de pers er al?'

'Voor een simpele insluiping? Waarom zou de pers daarin geïnteresseerd zijn?'

'Dat zijn ze, geloof me,' zegt Saffi. 'Ik wil dat je dit met fluwelen handschoenen aanpakt, rechercheur. Ze is bevriend met de burgemeester.'

Ze stopt geld in de campagne van de burgemeester, denkt Declan. Bedoel je dat?

De liftdeuren gaan open, Declan stapt in en drukt op de knop voor de torens. 'Fluwelen handschoenen, begrepen.'

'Ik meen het, Declan. Alle ogen zullen op ons gericht zijn. We willen geen negatieve berichtgeving.'

'Ik sta in de lift, Saffi. Ik kan je niet goed verstaan. Probeer me zo meteen…' Hij beëindigt het gesprek.

Als de liftdeuren opengaan, stuit Declan op een muur van politiemensen. In de kleine foyer staan zes uniformagenten uit hun neus te vreten terwijl ze naar de dichte deur aan het eind van de gang staren. Het is Cordova gelukt er eerder te zijn dan hij. Hij staat met zijn rug naar Declan toe, houdt zijn telefoon tegen zijn oor en maakt een gespannen indruk.

Hoofdagent Jorge Hernandez ziet Declan en fronst zijn wenkbrauwen. 'Heb je vannacht op een vuilnisbelt geslapen, Dec? Jezus, wat zie je eruit.'

Declan haalt zijn hand door zijn warrige donkere haar. Hij merkt dat zijn hand weer trilt. Stopt hem gauw in zijn broekzak. 'Als je me de volgende keer belt, zal ik je favoriete kleur lipstick voor je opdoen. Wil je me vertellen waarom ik hier ben?'

Hernandez knikt naar de deur aan het eind van de gang. 'De vrouw die hier woont komt thuis, ziet dat de deur is geforceerd en treft haar man

dood in het appartement aan. Ze belt het alarmnummer. Zegt dat de dader misschien nog in het appartement is. Mijn jongens arriveren als eerste, maar als ze binnen willen komen opent ze het vuur op hen. Ze roept dat er niemand mag binnenkomen, alleen jij… rechercheur Declan Shaw, rechercheur Declan Shaw, blijft ze maar herhalen. Compleet doorgedraaid. Ze heeft geluk gehad dat niemand van ons heeft teruggeschoten.'

Hernandez en Declan hadden vroeger samen patrouilles gelopen. Toen Declan de rechercheursopleiding was gaan volgen, had Hernandez voor zijn dienstjaren gekozen. Want in tegenstelling tot Declan is hij getrouwd en heeft hij vier kinderen. Het gerucht gaat dat zijn vrouw in verwachting van nummer vijf is. Hoewel niemand er iets over zegt, weet het hele korps het. Hernandez heeft een waardeloze pokerface, is een barslecht leugenaar en de laatste persoon die je zou vragen een geheim te bewaren. Wanneer hij iets verzwijgt, merkt Declan dat onmiddellijk aan hem. 'Wat hou je voor me achter?'

Hernandez knijpt zijn lippen op elkaar. 'Er klopt iets niet aan deze toestand.'

'Je meent het. Ze heeft op onze jongens geschoten!'

'Dat bedoel ik niet,' zegt Hernandez. 'Volgens mij heeft ze in een reflex geschoten. Mijn mannen hebben zich geïdentificeerd en hebben vervolgens de deur ingebeukt, en dat heeft haar aan het schrikken gemaakt. Ik denk dat ze haar vinger al op de trekker had. Ze schrikt en het pistool gaat af. De kogel vliegt hoog over mijn mannen heen. Ze heeft niet op iemand gericht. Maar ook dat bedoel ik niet.' Hij wenkt een van de uniformagenten. 'Marco, geef je vest en je radio aan rechercheur Shaw. Hij is blijkbaar vergeten in welke uitrusting hij zich op een plaats delict moet melden.'

'Ik heb geen dienst meer,' mompelt Declan terwijl hij de spullen aanpakt. 'Als het schieten het probleem niet is, wat is het dan wel?'

'Dat zul je wel zien.'

Het is niet voor het eerst dat Declan met een situatie als deze wordt geconfronteerd. Hij weet waar Hernandez naartoe wil. 'De echtgenoot is dood, jij denkt dat zij het heeft gedaan en die insluiping een verzinsel is? Om de levensverzekering op te lichten of zoiets?'

'Het zal de eerste keer niet zijn.' Hij gaat zachter praten. 'Ze zit onder het bloed. Als je een lijk alleen maar vindt, zie je er niet zo uit.'

Cordova, nog steeds aan de telefoon, ijsbeert met een rood gezicht door de foyer. Als hij ziet dat Declan naar hem kijkt, knikt hij geërgerd naar hem, keert hem zijn rug toe en mompelt iets wat Declan meent te verstaan

als Roy Harrison, die griezel van IZ. Declan wil liever niet weten waar dit over gaat. Interne Zaken zit hen al achterna sinds de Maggie Marshall-zaak en hoewel ze nog helemaal niets hebben gevonden, weigeren die klootzakken hen met rust te laten. Harrison heeft hun opdracht gegeven alle gesloten zaken van Declan en Cordova door te spitten en te zoeken naar God-weet-wat.

Declan schudt het allemaal van zich af en loopt naar de deur van het appartement, met Hernandez een pas achter hem. Hij voelt aan het geleende microfoontje op zijn schouder, zet het aan en vraagt: 'Hoor je me?'

Hernandez tikt op zijn oordopje en knikt. 'Luid en duidelijk.'

'Als ik naar binnen ga, volg je me op de voet.'

Hernandez kijkt geërgerd achterom, waar de agenten in de foyer dicht bij elkaar staan en nerveus tegen elkaar fluisteren. 'Mogen we een beetje stilte, heren? Concentreer je.'

Cordova beëindigt zijn telefoongesprek en iedereen zwijgt.

'Hoe heet ze?' vraagt Declan.

'Denise Morrow.'

Hernandez zegt het alsof de naam hem iets zou moeten zeggen.

Declans hand gaat naar de Glock op zijn heup en hij maakt het leren veiligheidsriempje los. Maar hij trekt het pistool nog niet. Hij kromt zijn vinger, klopt zachtjes op de deur en zegt op de geruststellendste toon die hij kan opbrengen: 'Mevrouw Morrow? Ik ben rechercheur Declan Shaw van de NYPD. U had naar mij gevraagd?' Als hij geen reactie krijgt draait hij de deurknop om. 'Ik kom nu naar binnen. Niet schieten.'